

Julijan Tuvim (1894–1953)

POLJSKI CVETOVI

Epilog prvog dela

Stih moj – od tuge, kao sto od drva,
Stih od čežnje, a kuća od cigle!
Sirena nad obalom Visle
Stišano, jednolično pева
Da teče Visla, teče Visla –
U njenoj dubini ima smila.
Stih moj, utisnut poput ukosnice
U njene srebrnaste pletenice!
Iz tvrde on izbjiga čežnje,
Ko izvor iz kamene zemlje...
O, pesmo od stenja i krša
Domovine moje i mladosti!
Teci, nadiri, gnjurče strasti,
Suzama u dužicama leprišaj!
Izduži se – ispruži – dosegni do
Tamo, do – Kuće, do kraja
Gde (čuj! čuj!) Visla teče to,
Njen tok sa tvojim nek se spaja;
Otvoři žedne usne rimarija
I pij – upijaj – nežno izgovaraj
Ta dva izraza dostoјna Rajal
Pesma je moj urođeni govor,
A poljsko, majčinsko moje slovo;
Majko, za koju nigde nikakve
Druge reči nemam, sem molitve;
Majko, koja sve nove pojave
Obdaruješ nežnošću, krasotom,
Koja ne čili iz sede glave,
A mladića – mazurkom okretnom,
Kao zov sa odzivom, koji znaš
Da priziva srca na slatko slavlje;
Prvo ga naučiš očenaš,
A potom: "ti si kao zdravlje" –
– Sve je stalo u tih par reči,
Od kojih i danas zadrhtimo;

Očaj, moj, ipak, nada leči,
Pa pevam himnu od ta dva slova,
Takva je cela poema ova:
Da Visla teče... Visla teče...
Majko i pesmo i domovino,
Trojstvo – voljeno i jedino!
Plamtim i vičem: "Visla teče!"
Tražim, pratim: "Visla teče!"
Klečim pred Poezijom, na ispovedi
Kao pred kakvim tribunalom:
Priznajem – ne hteh da je povredim
Svojom ljubavlju kao ralom;
Jer znam njen šljunak i pesak zlatni,
Njenu crnicu, ugalj i nakit,
I kao bobice u košaru
Sakuplja sam njen herbarijum,
Osluškivao zvuke, nove –
Mesnate brazilske cvetove,
Šum stabala iz White Plains-a;
Pomor trava iz Massachusetts-a;
Ja, sav upleten u njeno korenje,
Zelenilo, panjeve i granje,
Kao pčela u saču, u procepu,
Ja, koji imam za njom pohlepu,
Kao za svežom trešnjom – usne,
I još nešto, što blisko istini je –
Srebrnastije i radosnije
Na poljskom nisam čuo pesme....
[...]

Rio de Janeiro, novembar 1940
– New York, jul 1944